

i alle Livsforhold, saavel i de Stillinger, der hidtil har været beklædt af Manden, som i dem, der hører ind under Kvindens særlige Enemærker. Det gode i Tiden har tørt det med sig, at mange Kvinder nu arbejder paa saadanne Omraader som Lærerinder saavel i private som i Almueskoler, i Menighedspleje i den mangesidige Diakonissegerning og selvfølgelig alle Mødre, alle Kvinder, som virke ved Børneopdragelsen. Hvilken Indflydelse paa Samfundets Sædelighed vil hun ikke kunne faa i alle Livsstillinger, om hun er moden og sig sit store Maal bevidst. Kristendom og Kvindelighed er nær beslægtet. Kristus er jo Kvindens Sød, hvilken dyb Betydning er der ikke i dette Dogme! Min Mening er selvfølgelig ikke den, at Mennesket, Mand er udelukket fra dette Slægtskab; thi Manden har det kvindelige saa vel som Kvinden det mandlige, det er den ulige Sammensætning deraf, som bestemmer Kønnene. Men Kvinden har sit Liv mere i Følelsen end Manden, og i Følelsens Inderlighed ligger den største Betingelse for at tro, i Medfølelsen Betingelsen for Næstekærlighed.

Der er et Kald til Kvinden i Tiden, gid altid flere og flere vilde agte paa dens Varsel.

Desværre maa man her mindes Kristi Lignelse om Indbydelsen til Gæstebudet. Mange undskylder sig og foretrækker den fornemme, i alvorlige Spørgsmaal passive Kvindelighed, fremfor at kæmpe for en stor Sag eller blot lægge sin aandelige Skærv i Vægtskaalen for den.

Pauline Aggersborg.

Ned med Vaabnene.

Det skal ikke undre mig, om det i denne Tid mylrer ind til dette Blads Redaktion med Indlæg til Forsvar for „Hvad vi vil“ mod det urimelige Angreb, Fru Juel-Hansen var saa ubetænksom at rette mod det i et offentligt Møde. Det er derfor slet ikke for at øge disses Tal, jeg fremsætter dette. Tvertimod sker det for at dæmpe paa Vaabenlarven. Kunde det lykkes at bevæge Fru J.-H. og dem, der nærmest deler hendes Opfattelse, til at indrømme, at det af Fruen hin Aften forfægtede Standpunkt er uforeneligt med den Opgave, Fremskridtskvinderne — hvortil de jo dog vil regnes — har sat sig: at fremme Kvindens borgerlige Ligestilling med Manden, da mener jeg, at denne Strid, der mest minder om en Borgerkrig i det mindre, vil ophøre af sig selv. Det er da det, jeg tilsigter med disse Linier.

Hvad er det, Fremskridtskvinderne særligt har imod den bestaaende borgerlige Samfundsordning, og som de først og fremmest tilstræber at faa forandret? Det er dette: at denne Ordning udelukker Kvinderne fra direkte, virksom Deltagelse i det offentlige Liv, fra Meddelagtighed i Ledelsen af alle offentlige Anliggender og i disses Omordning — Og ved hvilke Midler tænker de at naa til en efter deres Opfattelse heldig Forandring i dette Forhold? Først og fremmest ved at paavirke den offentlige Mening.

Nu er det vel ubestrideligt, at denne offentlige Mening sikrest og nemmest faas i Tale gennem Pressen. Derfor var Fremskridtskvinderne snart paa det rene med, at

et Organ i Pressen var det mest hensigtsmæssige Redskab, de kunde anvende til Opnaaelsen af deres Formaal, tilmed et, Samfundsordningen ikke hindrede dem i at anvende og selv at lede. Her var et Felt, og det et meget vigtigt, hvor Kvinderne kunde virke for Almenformaal uden at underkaste sig Mændenes Overhøjhed. Og saa oprettede de dette deres Kvindeblad.

Maa nu det foranstaaende erkendes at være ubestrideligt og følgerigtigt, som jeg tror, da tør man vel nok nære det Haab, at Fru J.-H. og de enkelte andre Fremskridtskvinder, der raadede til at opgive Kvindernes Organ som unødvendigt og til ogsaa paa dette Omraade atter at underkaste sig Mændenes Tykke, maa kunne indse, at dette netop vilde være det stik modsatte af Fremskridt for deres Sag, og at det bedste, de kan gøre, hvad dette Forhold angaar, tvertimod maa være: efter bedste Evne at støtte, opretholde og dygtiggøre dette deres bedste og virksomste Redskab til Paavirkning af den offentlige Stemning til Gunst for Gennemførelsen af deres Ønsker. Og selv om de ikke vil gaa til offentlig Erkendelse af den Fejl, de har begaaet — i den Henseende er Kvinderne maaske endnu ikke bedre end Mændene — saa tør det dog vel nok ventes, at disse ellers forstandige og begavede Kvinder ikke vil fortsætte med overfor Offenheden at fastholde og forsvare et Standpunkt, de for sig selv maa erkende som urigtigt og uoverensstemmende med deres Ønsker og øvrige Virken for disses Opfyldelse. De vil forhaabenlig indse, at de er bedst tjent med, at der saa lidt som muligt rippes op i denne Strid, der jo blev fremkaldt ved Fru J.-H.s offentlige Optræden, og at de vil gøre klogest i at lade Vaabnene hvile overfor deres Medkæmpere.

Men ogsaa vi andre, Kvindebladets Redaktør iberegnet, bør forstaa, at en fortsat Fejde som den, Fru J.-H. har udæsket til, ikke let kan gavne, men saare let skade Kvindesagens Organ og derved selve Sagen. hvad enten det bliver „Hvad vi vil“erne, der trækker det korteste Straa, eller det bliver „Hvad vi kan“erne, saa vil og maa det svække just de Kræfter, der ellers føler sig kaldede til at træde i Skranken for det fælles Maal: Kvindens borgerlige Ligestilling med Manden.

Derfor lyder mit Raad til begge Parter:
Ned med Vaabnene!

En Fredsven.

Endskønt ogsaa vi tør kalde os Fredsven, saa er vi dog ikke enig med den ærede Indsender, thi der kunde dog tænkes, at hvor enige vi Kvinder end kan være om Maalet, kan der dog tænkes en saa stor Meningsforskel i Valget af Midlerne til at naa dette Maal, at de forskellige Meninger en lille Stund har Lov til at strides om disse for at overbevise hinanden, enten for derefter trofast at fortsætte Samarbejdet — eller for maaske at skilles og gaa hver sine Veje uden dog derfor at slippe det fælles Maal af Sigte. Vi er vis paa, det ikke skader Sagen eller Bladet.

Red.

Julebøger.

For Kvindebladet „Hvad vi vil“ staa „Fru Elisabeth“s Bøger atter i Aar højest

som passende Julegaver for Børn og de unge. De tidligere udgivne Fortællinger har bestandig den samme Friskhed i sig til at tiltale Børnene. Men Fru Elisabeth følger med Tiden og møder i Aar paa Cammermeijers Forlag med et „Familieinteriør“, som Forfatterinden kalder „En Kamp“, dagligdags Begivenhed, skildret med den Finkhed og Forstaaelse, som er Fru Elisabeth egen.

Paa Jul. Gjellerups Forlag er udkommet flere velkrevne Bøger for Børn. „Nancy Bell“s Forlis“ af John Hutheson, oversat af Bark, særlig passende for større Dreng, thi der er Storm og Skibbrud, raske Sømandsudtryk og spændende Begivenheder, men Bogen besidder dog helt igennem en hel Del belærende for Ungdommen. For Smaaapiger vil vi anbefale „Børnene paa Stranden“. Med nydelige Billeder og i en smuk fortællende Form skildres her Toms og Mallys Oplevelser og deres kærlige Forhold til deres Bedstemoder. En fortrukken Fader bliver reddet ved den stærke Kærlighed, den lille Mally kommer til at vække hos sin Fader.

Endnu er paa samme Forlag udkommet: „Jernbanen“, oversat fra finsk.

Lærer Johan Skjoldborgs „I Skyggen“ er nydelige smaa Noveller, der særlig vil have Interesse for Ungdommen paa Landet. Som Thyregod og Anton Nielsen i sin Tid erobrede Landbostanden for deres Fortællinger, saaledes rykker nu det næste Kuld af Forfattere frem paa det samme Omraade. Johan Skjoldborg er en af dem.

„Grankogler“ er en nydelig Overraskelse baade for større og mindre Børn; de udmærket udførte Billeder vil glæde virkelige Kunstkere, men især de smaa Skolebørn, som Bogen er tiltænkt. Den fabelagtig billige Pris — 25 Øre — gør det let for selv de tarveligste Hjem at anskaffe den.

Udgiverinden Fru Massi Bruhn er saa vel kendt af vort Blads Læsere, at hendes Navn alene er Garanti for det passende og skønsumme Valg af de smukke Digte og Barnefortællinger.

Passende

Julegaver vil alle Husmødre kunne finde. Dansk Textil Lager, Skovbogade 5. Særlig vil de meget kendte Hvergarnsstoffer til Kjoler være passende Julegaver. Forresten findes der et rigt Udvalg af Drejler og Dækketøjer fra de fineste Duge til de tarveligste Viskestykker. (Se omst. Annonce).

Kvindelig Læseforening.

Frk. Benedikte Arnesen Kall holdt den 4. Decbr. Foredrag i Kvindelig Læseforenings smukke og hyggelige Lokale for en ret talrig Forsamling.

Den gamle Forfatterinde bragte først Foreningen sin dybtføjte Tak for den Anerkendelse, hun havde været Genstand for i Anledning af sin 80aarige Fødselsdag den 12. Novbr.; — særlig takkede hun for den Hæder, Foreningen havde vist hende ved at ophænge hendes Portræt i sine Lokaler.

Hun gik derefter over til sit egentlige Foredrag om sin Søster, Digterinden Frk. Marie Arnesen. Klart og livligt skildrede